

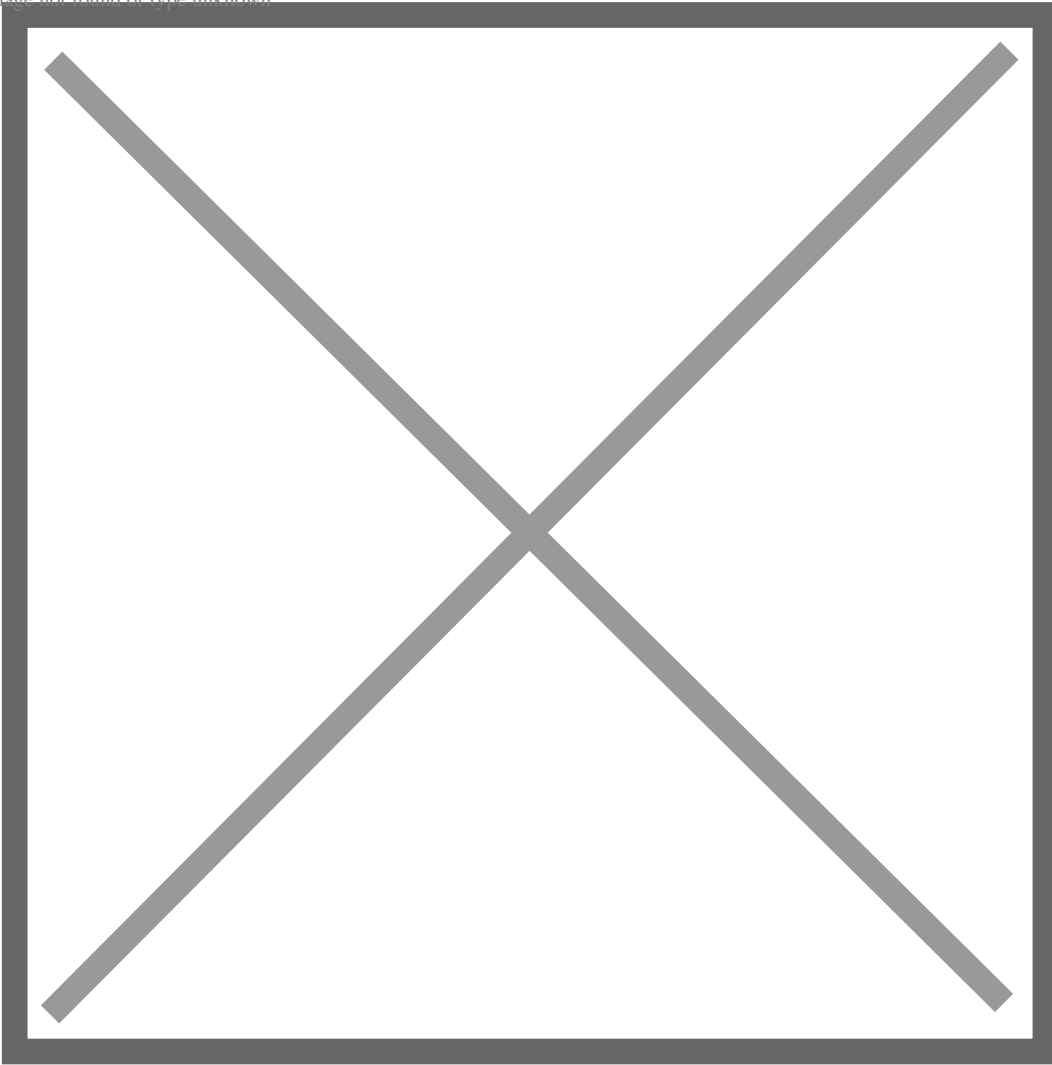
Ο αρχιμανδρίτης, π. Νικόλαος Πεκατώρος στην Αμερική

/ [Πεμπουσία](#)

Η κατοχή τον ταλαιπώρησε, όπως όλους τους Έλληνες, θρηνώντας σε ένα βομβαρδισμό και τον δεύτερο σύζυγο της αδελφής του, χειρουργό ιατρό που σκοτώθηκε προσπαθώντας να περιθάψει τους τραυματίες. Αυτό όμως που τον συντάραξε περισσότερο ήταν ο εμφύλιος σπαραγμός και τα «Δεκεμβριανά» που του ξύπνησαν εφιάλτες της κομμουνιστικής Ρωσίας.

Image not found or type unknown

Ο πατήρ Νικόλαος (στο κέντρο) εφημέριος στο Ρωσικό Ναό Αθηνών.

Έχοντας συναίσθηση της ευθύνης του για τη μητέρα, την αδελφή και τον ορφανό γιο της, αποφάσισε να μεταναστεύσει στην Αμερική με τα υπερωκεάνια της εποχής το 1952. Το ταξίδι διαρκούσε πολλές ημέρες και στη διάρκεια του τελούσε τις θείες λειτουργίες στο καράβι παρηγορώντας τους επιβάτες με το κήρυγμα του για την ξενιτιά που άρχιζε.

Στην Αμερική αρχικά διακόνησε ως εφημέριος μια Ελληνική ενορία. Βλέποντας όμως το κοσμικό πνεύμα τους δεν έμεινε αλλά επέστρεψε στην Ελλάδα. Όταν ο αρχιεπίσκοπος Αμερικής Μιχαήλ του ζήτησε να ξυρίσει τα γένια του όπως το ζητούσαν οι ενορίτες, του απάντησε ευθαρσώς «να τα ξυρίσουμε μαζί Γέροντα μου»! Σε μια συνεδρίαση του Ενοριακού συμβουλίου κάποιος «θερμόαιμος» επίτροπος σήκωσε το χέρι του να τον χτυπήσει για να το χάσει σύντομα σε ατύχημα.

Επέστρεψε στην Ελλάδα και ξαναέφυγε για την Αμερική, αυτή τη φορά οριστικά, όταν έλαβε πρόσκληση από τον Αρχιεπίσκοπο της Ρωσικής Εκκλησίας για να

ιδρύσει την ενορία του Άγιου Ιωάννου του Προδρόμου στην Ουάσιγκτον. Αρχικά η ενορία εξυπηρετήθηκε σε παρεκκλήσιο του υπογείου του Εθνικού Καθεδρικού Ναού της Ουάσιγκτον για να στεγασθεί αργότερα σε ιδιόκτητο οικόπεδο στην οδό Shepherd.

Με σκληρές οικονομίες κατόρθωσε και έκτισε το ναό, το σπίτι του εφημέριου και το αρχονταρίκι. «Μόλις μπήκε ο τρούλος μου είπαν ότι δεν χρειάζομαι πια εκεί», αναφερόμενος στον αντικαταστάτη του εφημέριου και αναγκάστηκε να μετακομίσει σε ένα σπιτάκι που αγόρασε με τις οικονομίες του στη Βιρτζίνια οδός Sportsman Drive. Εκκλησιαζόταν περιστασιακά στην παρακείμενη Ελληνική ενορία της Αγίας Αικατερίνης και λιγότερο συχνά στο καθεδρικό της Αγίας Σοφίας της Ουάσιγκτον και των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης. Εκεί στην Αγία Σοφία της οδού Μασαχουσέτης, τον γνωρίσαμε πρώτη φορά μοιράζοντας ευλογίες μετά το πέρας της λειτουργίας.

Για τη ζωή και το έργο του έχει γράψει αναλυτικά και με πολλή αγάπη ο μακαριστός π. Μωυσής ο Αγιορείτης στο βιβλίο του «Π. Νικόλαος Πεκατώρος ο Γέροντας της Αμερικής» εκδόσεις Τήνος. Επιτρέψτε μας να μοιρασθούμε μαζί σας την εμπειρία μας ως πνευματικών του παιδιών αλλά και την εμπειρία ενός εξ υμών (του Δ.Μ.) ως ιατρού του μέχρι το τέλος της ζωής του.

Αν είναι κάτι που χαρακτήριζε τον π. Νικόλαο περισσότερο ήταν το πνεύμα της ελευθερίας και η συγκαταβατικότητα του. "This is a free country" παιδί μου ο χαρακτηριστικός επίλογος του όταν «διέβλεπε αντιστάσεις».

«Ο Θεός να σε φωτίσει». Δεν πίεζε, δεν απαιτούσε, δεν δυσανασχετούσε. Αυτή η συγκαταβατικότητα του, είχε ως επισφράγισμα μια πύρινη ευχή μετά την εξαγόρευση και μια πατρική ευλογία που μαλάκωνε και τις πιο σκληρές καρδιές.

Ολιγόλογος, θυμόσοφος, ουσιαστικός. «Ακόμα εν τη ζωή» και «μη ξεχνάτε την ... μας» οι χαρακτηριστικές προσφωνήσεις του. «Όλοι έρχονται και μου λένε πως γνώρισα ένα καλό κορίτσι. Από πού βρίσκονται οι κακές γυναίκες;» Ή άλλοτε: «Με ρωτάν αν πρέπει να παντρευτώ ή να γίνω μοναχός. Να παντρευτείτε τους λέγω γιατί αν θέλατε να γίνετε μοναχοί δεν θα με ρωτούσατε».

Θυμόμαστε τη μακαρίτισσα τη μητέρα μας να του λέει τον πόνο της για τη κόρη της που έγινε μοναχή. Ο π. Νικόλαος, είχε τη μοναδική ικανότητα να νοιώθει το πόνο της μητέρας σεβόμενος ταυτόχρονα και τη κλήση της κόρης. Ήταν συγκαταβατικός με τους νέους -με τις εκρήξεις τους και τις περιπέτειες τους «βράζει το αίμα τους, με τον καιρό θα ηρεμήσουν». Τον πλήγωναν οι εκρήξεις θυμού της αδελφής του για το κόσμο που συνέρρεε στο σπίτι τους, «Εσύ είσαι καλόγερος που ξέρεις από ζωή;», και το εξέφραζε με ένα γλυκό παράπονο χωρίς όμως να τη κατακρίνει.

Δεν μας άφηνε να κλαδέψουμε την αζαλέα που κινδύνευε να φράξει την είσοδο του σπιτιού του, γιατί την λυπότανε. Αισθανόταν τύψεις σε όλη του τη ζωή για μια πεταλούδα που έπιασε ως παιδί και πέθανε στα χέρια του. Του άρεσε πολύ ο περίπατος στη γειτονιά με το σκυλάκι του τη Μίντυ.

Ολιγόφαγος και ασκητικός ομολογούσε την αδυναμία του για την σκορδαλιά της κυρίας Πόπης, - «η σκορδαλιά είναι η αγαπητικιά μου»!

Φλεγματικός και με μοναδική αίσθηση του χιούμορ, σε μια επίσκεψη του π. Μωϋσή είδε τις γαρίδες που έφερε για το γεύμα στο σπίτι η κ. Χ. να «μεγαλώνουν σε μέγεθος» σχολιάζοντας το με το Κεφαλλονίτικο τρόπο του «κυρία Χ. μου, με το Άγιο Όρος που μας ήλθε μεγαλώσανε και οι γαρίδες». Αντιπαθούσε τη φιλοχρηματία (με την εμπειρία της κατοχής μαυραγορίτες έλεγε τους φιλοχρήματους), την αχαριστία, και το συμβιβασμό σε θέματα πίστης και αρχών. Έβλεπε με μεγάλη δυσπιστία τους ιεράρχες της Ρωσίας του κομμουνιστικού καθεστώτος, «αυτοί είναι κομμουνιστές, οι πραγματικοί ιερείς έσβησαν στις φυλακές».

[Αν θέλετε να διαβάσετε όλο το άρθρο πατήστε εδώ:](#)